

Citation:

P. van Dijk, Levensbericht J. Stone, in:
Jaarboek, 1987, Amsterdam, pp. 104-105

Julius Stone

7 juli 1907–3 september 1985

Met het overlijden van Julius Stone kwam er een einde aan het zeer actieve en produktieve leven van een veelzijdige, creatieve en invloedrijke volkenrechtsgeleerde en rechtsfilosoof. Kort voor zijn dood, op achtenzeventigjarige leeftijd, voltooide Stone zijn vierendertigste boek, terwijl zijn wetenschappelijke artikelen de honderd ruimschoots overschrijden. Deze imposante reeks van publikaties bevat enkele meesterwerken, die de auteur groot aanzien hebben bezorgd onder zijn rechtsgeleerde collega's maar ook bij de praktijkjuristen. Hij ontving dan ook in 1956 en opnieuw in 1984 de jaarlijkse prijs van de American Society of International Law voor het beste boek op het gebied van het volkenrecht. Ook in 1956 werd hem de prijs van het Legatum Visserianum toegekend en in 1964 de Swiney Prize for Jurisprudence van de Royal Society of Arts and Sciences in London.

Tot Stone's bekendste boeken behoren: *The Province and Function of Law* (1946), *Legal Controls of International Conflicts* (1954), *Legal System and Lawyers' Reasoning* (1964), *Human Law and Human Justice* (1965), *Social Dimensions of Law and Justice* (1966), *of Law and Nations: Between Power Politics and Human Hopes* (1974), *Conflict Through Consensus: United Nations Approaches to Aggression* (1977) en *Vision of World Order: Between State Power and Human Justice* (1984).

Julius Stone was Membre Titulaire van het Institut de Droit International en Fellow van de World Academy of Arts and Sciences. Hij ontving ere-doctoraten van de Universiteit van Leeds, zijn geboortestad, en van de Universiteit van Sydney, waar hij dertig jaar een leerstoel had bekleed. Hij was de oprichter en gedurende zeven jaar de hoofdredacteur van de *Sydney Law Review*. In 1978 werd hij tot buitenlands lid gekozen van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen.

In 1907 in Leeds, Yorkshire, geboren uit Joodse ouders van Litouwse afkomst, bracht Julius Stone zijn jeugd door in armoede en zonder veel gezinsleven te kennen. Zijn moeder overleed toen hij drie jaar oud was. Ondanks alles zag hij toch kans om, als eerste van de lagere school die hij bezocht, toegelaten te worden tot het middelbare onderwijs, waar hij zich zo onderscheidde dat hij een beurs kreeg voor studie in Oxford. Daar wist hij zich, zij het met grote moeite, heen te slaan door de onaangename ervaringen van de confrontatie met het zeer elitaire en toen sterk antisemitische klimaat. Na aanvankelijk geschiedenis te hebben gestudeerd, stapte hij over op rechten. Zijn eerste diploma's (B.A. en B.C.L.) behaalde hij in Oxford aan Exeter College. Daarna volgde de LL.M.-graad aan de Universiteit van Leeds, de doctorsgraad (S.J.D.) in Harvard en tenslotte nog een doctors-graad (D.C.L.) in Oxford.

Aanvankelijk ging Stone de rechtspraktijk in, maar al spoedig combineerde hij die met functies in het juridische onderwijs, die weldra zijn volle aandacht opeisten. Van 1932 tot 1936 was hij assistant-professor aan de Harvard Law School. In die periode behoorde hij tot de oprichters van de Fletscher School of Law and Diplomacy, waar hij eveneens enkele jaren het volkenrecht doceerde. Teruggekeerd in Engeland ontvluchtte hij daar al spoedig het, ook jegens hem geuite, anti-semitisme en week uit naar Nieuw-Zeeland, waar hij hoogleraar en ook decaan was aan Auckland University College. In 1942 aanvaardde hij de benoeming tot Challis Professor of International Law and Jurisprudence aan de Universiteit van Sydney in Australië, dat zijn nieuwe vaderland zou worden. Die leerstoel heeft Stone dertig jaar bekleed. Na zijn emeritaat bleef hij doceren en wel afwisselend aan de Universiteit van New South Wales en aan Hastings College of the Law van de Universiteit van Californië. Hij was een goed en geliefd docent. In 1972 werd hij op grond van zijn grote verdiensten voor het juridische onderwijs Officer of the Order of the British Empire.

Het zijn niet alleen zijn opeenvolgende functies in verschillende landen geweest die maakten dat Stone frequent van woonplaats veranderde. Te zelfder tijd was hij veelvuldig voor lange periodes op reis, voornamelijk ter vervulling van zijn talrijke gastdocentschappen. Dat zijn grote mobiliteit en de veeleisende onderwijsverplichtingen zijn creativiteit en produktiviteit niet lijken te hebben gehinderd maar in tegendeel juist te hebben gestimuleerd, mag verbazingwekkend heten. Alleen een grote gedrevenheid als docent en onderzoeker en een ijzeren discipline en goede redactionele gaven als auteur kunnen hiervoor de verklaring vormen. Zij verklaren tevens dat deze creativiteit en produktiviteit tot op zo hoge leeftijd konden voortduren in een stimulerende wisselwerking tussen werkdrijf en helderheid van geest.

Stone gaf zelf in een interview in 1984 aan, dat hij zijn werkkraft beschouwde als de voornaamste eigenschap die tot zijn vooraanstaande positie in de wetenschap heeft geleid:

'I've never seen myself, nor do I see myself to this day, as any way outstanding in intelligence. I'm not being modest, but I think that what distinguishes me from others is my capacity for work.

If you exercise the mind, especially during the young years, the teens and the twenties, to its maximum, you exceed what all your contemporaries are doing and even if you have a perfectly ordinary intelligence you are bound to come out somewhere towards the front.'

(Interview in The Weekend Australian Magazine, geciteerd in: Leo Kanowitz, 'In Honor of Julius Stone', The Hastings Law Journal 1986, blz. 547).